

JPF 2010/41

Gerechtshof 's-Gravenhage

27 mei 2009, 105.011.608.01; LJN BJ1434.

(Mr. Dusamos

Mr. Stille

Mr. Husson)

[Appellant] te [woonplaats],
verzoeker in hoger beroep,
hierna te noemen: de man,
advocaat: mr. H.K. Jap-A-Joe,
tegen

1. de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente 's-Gravenhage te 's-Gravenhage,
verweerder in hoger beroep,
in persoon vertegenwoordigd door mevrouw G. Verbruggen,
hierna te noemen: de ambtenaar,
en

2. [geïntimeerde] te [woonplaats] (Dominicaanse Republiek),
hierna te noemen: [de minderjarige],
verweerster in hoger beroep,
wettelijk vertegenwoordigd door mr. M. Boender-Radder in haar hoedanigheid van bijzondere curator
over de minderjarige, kantoorhoudende te 's-Gravenhage,
hierna te noemen: de bijzondere curator.

Als belanghebbende is aangemerkt:

[belanghebbende] te [woonplaats] (Dominicaanse Republiek),
hierna te noemen: [de moeder].

Internationale erkenning

[WCA - 10 lid 2 onder a ; 9 lid 1 onder c ; BW Boek 1 - 204 lid 1 aanhef en onder e]

» **Samenvatting**

In 1996 heeft een in Nederland wonende man een in de Dominicaanse Republiek wonend kind erkend. De vader heeft erkenning van deze buitenlandse erkenning verzocht. Bij beschikking is bepaald dat de buitenlandse erkenning niet in aanmerking komt voor erkenning in Nederland om reden dat ten tijde van de erkenning de man geen nauwe persoonlijke betrekking had met het kind. Rekening houdend met de specifieke situatie van de man, waarbij het hof onder meer doelt op het feit dat de fysieke afstand tussen Nederland en de Dominicaanse Republiek zodanig is dat een echt frequent contact op praktische en logistieke bezwaren kan stuiten, acht het hof het niet aannemelijk dat er een nauwe persoonlijke betrekking bestond tussen het kind en de man in 1996 (namelijk ten tijde van de erkenning de Dominicaanse Republiek). Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking waardoor de buitenlandse erkenning niet in aanmerking komt voor erkenning in Nederland.

» **Uitspraak**

Verder procesverloop in hoger beroep

(...; red.)

Verdere beoordeling van het hoger beroep

1. Het hof neemt bij zijn verdere beoordeling tot uitgangspunt de stellingen van partijen, de na de zitting door de man aangeleverde stukken en hetgeen partijen daarop in aanvulling hebben gesteld.
2. Gelet op de overgelegde stukken en het verhandelde ter terechtzitting is het hof van oordeel dat de man er niet in is geslaagd bewijs te leveren van zijn stelling dat ten tijde van de erkenning van [de minderjarige], derhalve in het jaar 1996, sprake was van een nauwe persoonlijke betrekking tussen hem en [de minderjarige]. Het hof overweegt daartoe als volgt.
3. In de regel bestaat tussen een man (biologische vader) en een kind een nauwe persoonlijke betrekking (“family life/vie familiale”) indien:
  - a. de relatie met [de moeder] in voldoende mate op één lijn te stellen is met een huwelijk (ook als de geboorte plaats vindt nadat de relatie is beëindigd), of, indien
  - b. naast het biologisch vaderschap sprake is van bijzondere of bijkomende omstandigheden die de conclusie rechtvaardigen dat er een nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en het kind bestaat. Nu, zoals onder 8 van voormelde tussenbeschikking van dit hof is overwogen, geen sprake is van een situatie als onder a genoemd, zal het hof beoordelen of sprake is van een situatie onder b. Relevante factoren bij het beoordelen van een situatie onder b zijn onder meer de aantoonbare belangstelling en betrokkenheid van de man bij het kind zowel vóór als na de geboorte. Daarbij is meer vereist dan enkel contact gedurende een beperkte tijd.
4. Rekeninghoudend met de in de rechtspraak geformuleerde vereisten voor het vaststellen van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de biologische vader en een kind, alsmede rekeninghoudend met de specifieke situatie van de man, waarbij het hof onder meer doelt op het feit dat de fysieke afstand tussen Nederland en de Dominicaanse Republiek zodanig is dat een echt frequent contact op praktische en logistieke bezwaren kan stuiten, is het hof van oordeel dat in dit geval de man zijn stelling dat ten tijde van de erkenning van [de minderjarige] in 1996 sprake was van een nauwe persoonlijke betrekking tussen hem en [de minderjarige] onvoldoende deugdelijk heeft aangetoond. De onderbouwing van de man ontbeert concrete feiten en voorbeelden. Nu het voor de beslissing aankomt op de waardering van de feiten en de man nauwelijks feiten heeft gesteld, kan het hof niet aan een waardering toekomen. De in het kader van zijn bewijsopdracht door de man overgelegde verklaringen van zijn ex-echtgenote en [de moeder] van [de minderjarige] stellen enkel dát sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking en/of dat sprake was van een intensief bezighouden met de opvoeding van [de minderjarige] door de man, maar worden in het geheel niet ondersteund door feiten en voorbeelden en zijn derhalve zonder nadere concretisering niet voldoende om de stelling van de man te dragen. Verder is niet gesteld of gebleken dat de man in 1996, anders dan voor de juridische handeling van de erkenning, voor [de minderjarige] in de Dominicaanse Republiek is geweest. Evenmin wordt de gestelde belangstelling, betrokkenheid of zorg voor [de minderjarige] (omstreeks 1996) door middel van voorbeelden ondersteund. De enkele aanwezigheid van regelmatig of veelvuldig telefonisch contact tussen [de moeder] van [de minderjarige] en de man omstreeks 1996 acht het hof onvoldoende voor het aannemen van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en [de minderjarige]. Voorts had het hof onder 9 in de tussenbeschikking van 8 oktober 2009 reeds vastgesteld dat de overgelegde kopieën van stempels in het paspoort van de man waaruit blijkt dat hij in de Dominicaanse Republiek is geweest, een aantal familiefoto's en afschriften van geldoverschrijvingen of pakketverzendingen naar de moeder van [de minderjarige] niet toereikend en niet relevant zijn, aangezien deze stukken in het bijzonder zien op het jaar 2000 en daarna.

Onder deze omstandigheden kan het hof niet anders dan vaststellen dat door de man onvoldoende feiten en omstandigheden zijn gesteld die, noch apart noch in onderlinge samenhang en verband gezien, ertoe kunnen leiden dat het bestaan van een nauwe persoonlijke betrekking ten tijde van de erkenning in 1996 kan worden aangenomen.

5. Nu een nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en [de minderjarige] ten tijde van de

erkenning in 1996 niet is vastgesteld, is niet voldaan aan de tenzij-clausule van artikel 1:204 lid 1 aanhef en sub e BW. Dit brengt mee dat de door de man verrichte rechtshandeling tot erkenning van [de minderjarige] in de Dominicaanse Republiek in 1996 naar Nederlands recht nietig is. Dit betekent dat voormelde erkenning op grond van artikel 10 lid 2 sub a juncto artikel 9 lid 1 sub c van de Wet conflictenrecht afstamming (Wca) juncto in Nederland niet als rechtsgeldig wordt erkend.

6. Volledigheidshalve merkt het hof nog op dat het nieuwe artikel 4 van de Rijkswet op het Nederlandschap zoals dat per 1 maart 2009 in werking is getreden in dit geval niet tot een ander oordeel zou kunnen leiden.

7. Uit het voorgaande volgt dat, hoewel de grief van de man slaagt, op grond van het bovenstaande de bestreden beschikking dient te worden bekrachtigd, doch onder verbetering van gronden, aangezien de rechtbank naar het oordeel van het hof in haar overwegingen die hebben geleid tot haar beslissing onjuiste maatstaven heeft gehanteerd. Voorts dienen de verzoeken van de man in hoger beroep te worden afgewezen.

Beslissing op het hoger beroep

Het hof:

bekrachtigt de bestreden beschikking voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen;
wijst het in hoger beroep meer of anders verzochte af.

» Noot

In deze casus staat de erkenning van een in het buitenland tot stand gekomen erkenning centraal. De vraag rijst welke regels in Nederland moeten worden gehanteerd om te bepalen of deze erkenning in aanmerking komt voor erkenning in Nederland.

Op 1 mei 2003 is de Wet Conflictenrecht Afstamming (hierna: WCA) in werking getreden. Hoofdstuk 5 van deze wet bevat een aantal regels omtrent de erkenning van buitenlandse tot stand gekomen rechterlijke beslissingen en rechtshandelingen waarbij familierechtelijke betrekkingen uit hoofde van afstamming zijn vastgesteld of gewijzigd. In dit hoofdstuk wordt een onderscheid gemaakt tussen de erkenning van buitenlandse rechtelijke beslissingen (art. 9) en buitenlandse rechtsfeiten en rechtshandelingen (art. 10). Op grond van art. 10 lid 1 WCA worden buitenlandse rechtsfeiten en rechtshandelingen van rechtswege erkend in Nederland tenzij aan bepaalde voorwaarden niet is voldaan. Indien het buitenlandse rechtsfeit of de rechtshandeling kennelijk in strijd zou zijn met de openbare orde, kan erkenning worden weerhouden. In art. 10 lid 2 wordt een drietal gevallen weergegeven die in elk geval strijdigheid met de Nederlandse openbare orde zouden opleveren. Conform art. 10 lid 2 onder a WCA wordt een erkenning verricht door een Nederlander die naar Nederlands recht niet bevoegd zou zijn het kind te erkennen geacht strijdig te zijn met de Nederlandse openbare orde. Op grond van art. 1:204 lid 1 BW is een erkenning nietig indien een van de daarin geschreven situaties zich voordoet. Op grond van art. 1:204 lid 1 onder e BW mag een gehuwde man een kind van een andere vrouw niet erkennen, tenzij “de rechtbank heeft vastgesteld dat aannemelijk is dat tussen de man en de moeder een band bestaat of heeft bestaan die in voldoende mate met een huwelijk op één lijn valt te stellen of dat tussen de man en het kind een nauwe persoonlijke betrekking bestaat”. In de onderhavige casus is er discussie omtrent de vraag of er een nauwe persoonlijke band tussen de man en het kind bestond ten tijde van de erkenning.

Op zich is er niets mis met de redenering in deze zaak. Er is echter wel een probleem ten aanzien van de toepassing van WCA op dit feitencomplex. Op grond van art. 11 WCA zijn de erkenningsregels van art. 9 en 10 slechts van toepassing op buitenlandse rechtsbetrekkingen die zijn vastgesteld of gewijzigd ná de dag van inwerkingtreding van de wet, dus na 1 mei 2003. *In casu* is de erkenning in

1996 tot stand gekomen, waardoor de WCA in feite niet van toepassing is. Zoals door Vonken wordt opmerkt in de *Losbladige Groene Serie* moet de ongeschreven erkenningsregel in dergelijke gevallen worden toegepast (Vonken, (Boek 1, Titel 11 ipr) art. 11, aant. 1, in: *Groene Serie*, Deventer: Kluwer (losblad.)). Hoewel het antwoord in de onderhavige casus niet wezenlijk anders zou zijn, aangezien de in art. 10 neergelegde erkenningsregeling niet afwijkt van de erkenningsregels die hiervoor golden (zie bijv. A-G Strikwerda in zijn conclusie voor HR mei 2005, *NJ* 2005, 554, nrs. 9 en 14), verdient het hanteren van de juiste rechtsbron natuurlijk de voorkeur.

I. Curry-Sumner